

Aquests Artistes

TURRÓ a "ART-3"

Turró, flexible gimnasta bàquic vestit de perles, fa mirallar els sàtirs mediterranis, fa giravoltar i recargolar els ritmes. La vida és per ell una llum diònisiaca, viva, lleugera i plaent, una flama difusa, un concert de sons, una dansa, una fantasia mitològica. Turró, l'artista de Roses, és la marca cap a una puresa excitant. Per ell, l'amor està present en cada petit fragment de les seves reinencions de la figura humana.

En gran part de les obres d'aquesta exposició, l'artista deixa l'actitud meditativa i somriu a l'existència joiosa: els dies lleugers, el mar brillant amb les seves simfonies d'escuma, d'escata de peix i de colors, la crepitació del foc del sol, la sentor de l'estació xafo-gosa, la color del cel, una flor, un home i una dona que s'estimen apassionadament damunt la sorra. Hi ha una vibració —vibració un xic metàl·lica— en aquestes obres plenes d'arabescos, transparents com l'aigua. Turró hi arrisca les imatges més concentrades i es complau a comprovar llur funcionament. En aquestes imatges s'hi barreja la imaginació; el pintor les veu com herois i com heroïnes. Imatges toves i nues.

D'una manera general, l'art de Turró mai no està emmotllat a formes immutables. Cada quadre té la seva forma pròpia, la forma necessària nascuda del tema, de l'atmosfera i del cor múltiple del pintor. El ritme de l'obra serà el ritme interior de l'artista en el moment que visqui profundament aquesta obra i li infongui la vida: és per això que els ritmes esdevenen tan nombrosos i tan variats com els sentiments.

Turró, el gran Turró, treballa ara com un il·luminat, i s'apressa a realitzar-se com a creador important de llegendes enriquides per una puresa espontània.

Tanmateix però, aquesta altra permanència de Turró a Figueres, al costat nostre, ens deixa un regust indefinible. La seva obra és un cercle perfecte que es va tancant.

Dionísac Turró: Un somriure joïós

Bronsoms a la "Sala Vallès"

Aprofitem l'avinencesa de la primera exposició d'aquest jove dibuixant empordanès, per informar succintament al lector de les qualitats genèriques de Bronsoms.

Es tracta d'una escriptura poètica, la línia de la qual, sense interrupcions, crea les ensenyes d'una època bigarra-

da, truculent i tràgica com la nostra. Aquets cal·ligrames contraculturals, glateixen dins el temps de les calitges i dels viatges somiats.

Jordi Bronsoms ens demostra esplèndidament que l'ànima ha canviat de forma i s'ha fusionat amb l'esperit. Arreu hi ha unitat. I aquesta unitat resulta dels reports i de les interferències entre les coses que fan la vida. Aquest és el mecanisme de Jordi Bronsoms. Una exposició ben interessant.

Narcís Pijoan